

“Hallo, ik heb Alzheimer. Alzheimer is mijn vriend en met mijn vriend heb ik wel eens ruzie.” Zo stelde een nieuwe bewoner na het verhuizen naar het verpleeghuis zich een kleine twee jaar geleden voor. Ondanks het feit dat je in het gezicht zag dat zijn “vriend” sterker zou blijken, schilde er vrolijkheid in de ogen en verraadde zijn rode wangen levenslust. Het leven had veel goeds geschonken. Wandelen, reizen, samen erop uit met zijn partner, zijn werk. Simpelweg genieten van alle goeds dat het leven je schenkt. Het waren stuk voor stuk passies.

En dan ineens een diagnose die het draaien van de wereld stil zet. Alzheimer, een vriend...

Wanneer de zorg thuis steeds zwaarder wordt, is professionele hulp een noodzaak. Dozen worden gepakt, koffers staan klaar. De verhuiswagen rijdt voor.

Die zware dag dat je voor het eerst je partner bij de deur uitzwaait en deze met de auto het terrein afrijdt.

Het gemis zit vooral in de alledaagse kleine dingen. De dingen die het leven normaal maken. Eenvoud. Het kopje koffie dat bij het ontbijt voor je wordt ingeschonken. Samen koken, gezellig tafelen. Een wijntje drinken. In elkaars armen in slaap vallen. Nog even tegen de ander aankruipen als de zon je wekt.

Deze eenvoudige, maar zo wezenlijke dingen zouden zo gewoon moeten kunnen blijven. Juist nu.

Daarom is het prachtig dat men in het verpleeghuis samen kan slapen, samen weer wakker worden.

De deur van het appartement gaat dicht. Het alarm gaat uit.

De wereld kan weer heel even uit deze twee mensen samen bestaan.

Gewoon in het kleine, dicht tegen elkaar aan.